SPIONEN FRÅN KRONSTADT

AF

MAX PEMBERTON

ÖFVERSÄTTNING AF GÖTE BJURMAN.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Hon gick aldrig förbi detta rum utan lite hjärtklappning. Än hviskade obetänksamhetens demon till henne: "gå in och se!" Än hviskade klokheten, att det var den lefvande döden, som lurade därinne. Denna afton hörde hon den första rösten, och klokheten var icke längre hennes vän. En önskan att blifva färdig med det hela, att fly från Ryssland, att bli fri, uppfyllde henne så helt, att hon icke tänkte på något annat. Hon längtade efter att höra lille Dicks röst i det engelska hem, som hon älskade. Från mörkret ljöd en röst, som sade: "Sök och du skall finna allt, hvad du önskar". Hon ville icke lyssna till den och i sitt hjärta svarade hon, att hon icke mera ville förråda den mans land, som hon älskade. Och detta dref henne bort från dörren, men icke många steg, ty strax därpå stod hon alldeles stilla och lyssnade och då hon icke hörde något ljud, ljödo andra röster i hennes öra. Hon sade till sig själf, att när sommaren kom, skulle hon vara i England, då skulle den engelska regeringen ha betalt henne priset för hennes arbete, och hon skulle skapa sig ett hem, som skulle rymma henne och hennes kärlek.

Så stod hon och dröjde i korridoren. Tystnaden frestade henne mera och mera, hon var säker på att det icke fanns en människa i huset, som tänkte på norra flygeln, att alla hade bråttom där nere i köken. En stark, allt öfverväldigande makt fick henne slutligen att gå tillbaka till sitt eget rum. Hon tog ett band noveller och lade ett ark papper och en blyertspenna mellan bladen. Hurtigt och djärft och väpnad med allt sitt mod, skyndade hon sig tillbaka till generalens kabinett och trädde in. Hon stod i hans helgedom och den lefvande dödens skuggor omgäfvo henne.

Det var ett rymligt rum, enkelt utstyrdt. Det enda, som prydde väggarna, var bokhyllorna med de många banden. Där stod ett långt skrifbord, täckt af digra dokument, böcker och protokoller. I det svaga ljuset från den öppna kakelugnsluckan kunde Marian tydligt se, att generalen hade varit upptagen af ambetsförrättningar, ty det låg ett stort ark blått papper på bordet, och hans penna hade rullat ned från bläckhornet på papperet och hade plumpat ner det. En tung bok inbunden i rödt, låg vid sidan om det bref, han hade hållit på att skrifva och ett halftömt vinglas vittnade om, att gongongen, som kallade till middag, hade afbrutit honom. Han skulle återtaga sitt arbete klockan nio. Marian visste, att hon just var åtta och vid den tanken kom åter ett ögonblicks fruktan öfver henne — liksom då hon vaknade ur sin sömn i länstolen. En öfverväldigande och oemotståndlig panisk förskräckelse grep henne. Hon tyckte åter, att osedda ögon iakttogo henne i mörkret.

Men rädslan lämnade henne lika hastigt, som dessa nfall brukade göra. Hon log åt sig själf, då en minut hade gått och fattade åter mod och sade till sig själf, att om någon fann henne i rummet, måste hon ha många undanflykter på hand, till exempel, att dörren stod öppen och att ett stycke kol hade fallit ut. Då hon för andra gången trädde in i kabinettet, gaf ett mäktigt hopp henne kraft, det var hoppet om, att det bland generalens papper fanns en karta öfver fort Peter. Det var det enda, som fattades för att fullständiga hennes arbete. Men hon måste ha ljus och sanlande hela sin styrka sökte och fann hon den elektriska knappen och rummet upplystes af de hvita, klara strålarna.

Ljusets klarhet förskräckte henne. Hon satte båda händerna för ögonen och för tredje gången stod hon obeslutsam. Först efter flera minuter kunde hon läsa guldbokstäfverna på bokryggarna. Så fick hon slutligen energi nog, hon tog en karta och öppnade den. Det var kartan öfver den södra kanalen, där fort Peter ligger. Hon såg glad namnet och öppnade sin bok för att taga fram blyerts och papper. Men innan hon hann att använda det, lades en hand på hennes axel, och då hon sprang upp med ett halft dämpadt skri, stod hon ansikte mot ansikte med Paul Zassulie.

Hela den lilla ursäktskomedi, som hon hade tänkt ut, svek henne i farans stund. Då hon hade sett på sin älskade ett ögonblick, visste hon, att hon icke hade ett ord att svara honom. Allt hennes mod svek henne och hon stod blek och skälfvande, beredd att lyssna till hans anklagelse.

FJÄRDE KAPITLET.

Älskare och domare.

Den röda boken med kartan öfver den södra kanalen hade fallit på golfvet, då Marian for upp. Paul ställde upp den på hyllan igen, innan han talade till henne. Hon tyckte, att han gjorde det så kallblodigt, att det var grymt; men hon såg, att hans hand darrade och därmed visste hon, att han hyste ungefär lika stor fruktan som hon själf.

— Paul! utbrast hon, då hon till slut kunde tala, — hvad gör ni, hvarför talar ni inte till mig?

Han vände sig hastigt om, han såg allvarlig och vredgad ut.

— Jag ställde upp den karta, som intresserade er, mademoiselle. Den är tio är gammal och kan inte vara er till nytta. Det fins andra, men vi låta dem inte ligga lösa omkring för att roa alla och enhvar; de äro inlåsta i ett skåp, och jag har inga falska nycklar, mademoiselle.

Den hånfulla tonen var som ett slag för henne. Sorg öfver hennes dårskap, vissheten om, att hennes lifs hemlighet icke längre var en hemlighet, drefvo tårarna upp i hennes ögon. Således, sade hon till sig själf, slutade det hela, hennes dröm och hennes frihet! I morgon — hon tordes icke tänka på i morgon! Då hon låtsade, som om hon log, var skrattet hårt och tvunget.

— Tror ni, att det intresserar mig, om er karta är ny eller gammal, sade hon och hvarje ord kostade henne ansträngning. — Hvilken tanke, kapten Paul! Hvarför säger ni inte, att jag gått in för att läsa generalens bref?

Paul, som hade lagt bort boken och tagit den blyertspenna, som hon börjat att teckna med, såg ett ögonblick på henne och hans blick kom hennes leende att försvinna och hennes läppar att förstummas.

— Ljug inte för mig! sade han. — Gud vet, att det är tillräckligt ändå. Ni ler inte i morgon, när piskan hudflänger er och fängelset insluter er i mörker. Hvilken dumhet, hvilken dumhet! Hvilken annan än en kvinna kunde begå en sådan dumhet?

Hon talade icke under denna anklagelse, men stödde sig mot väggen liksom för att trotsa hans vrede. Hennes skarpsinniga ande började att arbeta igen och hon förebrådde sig, att hon gjorde en så ömklig figur. Men han tillät henne icke att tala. En dörr, som stängdes ute i förstugan, kom honom att fara samman.

— Hör! sade han: Det är Ivan Gregorowitch. Om han funne er här! — Ah, du gode Gud!

Han släckte det elektriska ljuset och drog henne ut ur rummet tillbaka till hennes eget. Hon satte sig icke längre till motvärn, hon visste på det hela taget ej, hvad som skedde.

Den föregående dagen tycktes ligga så oändligt långt borta. Det var, som om hennes lifstråd blifvit afskuren i det ögonblick, som hon blef upptäckt. Hon hoppades icke något, hon kunde icke se något klart, hon tyckte, att hon gick igenom en af sina drömmars dalar, men att hon aldrig skulle komma ut ur den igen. Då han hade stängt dörren till hennes rum, sjonk hon ned i en länstol och satt och stirrade tanklöst på den röda glöden i kakelugnen. Hon försökte att tänka, att hon hade vaknat upp ur sömnen. Mannens röst lät som ett fjärran ljud, som nådde henne öfver hafvet.

— Fröken, sade han och gick bort och ställde sig vid sidan om henne. — Innan jag säger till de andra, hvad jag har sett i afton, hvad min plikt och min ära tvinga mig att göra, vill jag gärna fråga er, om ni har något att säga mig.

Hon fortfor att se in i elden; ett svagt smäleende syntes på hennes ansikte.

— Hvad skulle jag ha att säga er? frågade hon med en axelryckning. — är det en så stor förseelse i Ryssland att se i en bok, som ej tillhör en?

— Det är en förseelse, svarade han lugnt. — för hvilken män och kvinnor nu ligga och dö i fängelsehålor, eller för hvilken de utstå straffarbete i grufvorna. Det är en förseelse, för hvilken vi ha piskat mången man till döds härute på gården. Det är den enda förbrytelse, som Ryssland aldrig glömmer eller förlåter. Store Gud, att det skulle vara ni — ni, som sände planen till England, ni som bragt oss alla i förvirring. Jag kan inte tro det, Marian, jag kan inte tro, hvad jag har sett med mina egna ögon.

Åter kunde hon icke svara honom, men leendet försvann från hennes ansikte, och hon knäppte ihop händerna om sina knän.

— Ni förstår mig inte, sade hon ett ögonblick därefter, — skall aldrig förstå mig.

Hon sade till sig själf, att detta underliga sinnestillstånd, som gjorde det omöjligt att tala, var oförklarligt. Hon visste, att om någon annan än han hade träffat henne i generalens kabinett, så kunde hon ha spelat sin roll fullkomligt. Hon kunde så väl ha hyeklat den oskyldighet och förvåning, som hittills hade skyddat henne mot alla misstankar. Men inför Paul var hon stum. Hon greps af skam öfver sitt yrke. Hon fruktade ännu icke för dess följder, ty hon såg dem icke klart ännu, men tanken, att den man, som älskade henne, kände till det, förlamade hennes förstånd. Han gick emellertid upp och ned i rummet i sin själaångest, han visste rakt inte hvad han skulle göra.

— Ni säger, att jag inte förstår er, utbröt han slutligen, förbittrad öfver hennes tystnad. — Jag skulle inte förstå er, när jag finner er med en karta i handen och med blyertspennan färdig. Inte förstå! Är jag då ett barn? Skall jag då efter detta säga till mig själf, att det inte är ni, utan någon annan, som har sänt planen till London? Skall jag söka en annan spion i Kronstadt? Ah, det är förskräckligt att spilla ord, när var minut är dyrbar!

— Ni behöfver icke söka någon, Paul, sade hon, i det hon reste sig upp, — det är jag ensam, som gjort, hvad ni säger. Ingen har hjälpt mig. Jag har ritat kartan och skickat den till London; det är jag, som är spionen, om det skall kallas så. Jag ber icke, att ni skall hysa medlidande med mig; Gud skall veta, att jag icke är värdig er hjälp. Jag kan stå ensam i framtiden, såsom jag gjort förut. Ni säger, att er plikt tvingar er att säga, hvad ni har sett. Nåväl, så säg det, och jag skall vänta, tills man kommer och hämtar mig. Jag är inte rädd. Hvarför skall ni vara rädd för min skull?

Hon hade samlat allt sitt mod och stod där med lågande ögon och flammande kinder. Han tyckte, att han aldrig sett något vackrare, och hennes mod och kraft kommo honom plötsligt åter att tänka på sin kärlek.

— Hvarför jag är rädd för er skull, Marian? Kan ni fråga det? Som om jag inte ville gifva mitt lif för er. Är inte ert lidande mitt lidande? Ah jo, det vet ni mycket väl. Om de andra taga er från mig, så taga de allt, hvad jag har i världen. Hvarför kunde ni inte ha tillit till mig? Ni har gjort detta för pengar. Hvarför kunde ni inte säga till mig, att ni behöfde pengar?

— Skulle jag ha tiggt af er? utbrast hon i vred ton.

— Ja, om ni genom att tigga, kunnat bespara er själf denna skam.

— Det är ingen skam att köpa bröd för att ett barn skall kunna lefva. Det är min förbrytelse, och jag är färdig att lida för den.

Han stirrade förvånad på henne.

— Nu är det min tur att säga, att jag inte förstår er, utbrast han, — och jag måste förstå er, jag måste veta det hela, Marian. Jag kan ännu vara er vän, om ni vill vara öppen mot mig. Men då får ni inte förhemliga något för mig; ni måste tala till mig, som ni skulle tala till er egen broder.

— Jag skall inte dölja något för er; det finns intet att dölja. Jag skickade brefven till London, därför att man bjöd mig pengar för dem; jag är mycket fattig, och det fins ett barn i England, som beror af mig. Gud hjälpe det!

Hon sjonk snyftande ned på soffan, ty påminnelsen om lille Dick förde henne åter till verkligheten. Men i samma ögonblick låg Pauls alm omkring henne, han tryckte henne intill sig och glömde, att han var hennes domare.

— Tag det inte så hårdt! Om ni kan lita på mig, så finner jag kanske en utväg. Jag har ju älskat er allt för högt, för att vilja se er i nöd och fara. Var sann mot mig, så att jag kan veta, på hvad sätt, jag kan hjälpa er. Ni säger, att det finns ett barn i England?

Hon såg taeksamt på honom genom sina tårar. Så tog hon ett fotografi, som stod på staffliet i närheten och lade det i hans hand.

— Det är min bror Dick, sade hon, — det är ett porträtt af honom. För tre år sedan stodo han och jag plötsligt ensamma i världen. Han blir snart sex år. Det är för hans skull, som jag kom hit, jag har ingen annan släkting i världen, undantagandes min kusin Walter, som är anställd i marinministeriet i London.

— Det var således han, som bad er begå denna förbrytelse?

— Han sade mig, att engelska regeringen skulle betala 10,000 pund till den, som skaffade planen öfver de okända forten här. Så skickade han mig en bok, som är utgifven om Wladivostok och förklarade för mig det sätt, hvarpå engelsmännen fingo kartan öfver den fästningen. Jag frågade mig själf, hvarför inte en kvinna kunde göra, hvad en man hade gjort. Det kunde väl ingenting göra er, att era kartor blefvo kända. Ni säger ju alltid, att Kronstadt är starkt nog att trotsa hela världen. Om så är förhållandet, hvarför behöfva ni då frukta något? Och det var så mycket för mig — ett hem för mig och barnet, ingen landsflykt längre! Kan ni nu förstå mig, Paul?

Han kysste henne på pannan.

— Ja, sade han, — Gud hjälpe oss bägge!

Hon var modig och lugn nu och sade till sig själf, att hon för barnets skull ville göra om igen, hvad hon gjort, och denna tanke steg upp igen hos hennne genom en massa idéförbindelser, men särskildt af den tanken, att hennes älskade skulle rädda henne.

Plötsligt sade hon:

— Paul, om ni förstår mig, är ni då inte min vän igen?

Han började åter att gå fram och tillbaka i rummet. Hans sporror klirrade, och den långa kappan hängde löst på hans axlar. Samvetets röst hviskade till honom, att han var en af Kronstadts söner och icke fick förråda det. Han kände ännu kyssen på sina läppar som en barmhärtighetskyss, men till och med under denna kris tänkte han också på andra saker och han talade om dem.

— Mon Dieu, sade han — hur ni kan spela komedi, Marian! Jag mins en dag, som jag tog er med in i batteriet och visade er kanonerna. Ni frågade mig om en bomb var en torped och hur vi mätte den tio tums Armstrongs-kanonen, som ni tyckte var nio fot lång. Minns ni det? Ni sprang omkring från den ena vallen till den andra som en skolflicka. Om jag hade vetat det!

Hon log och glömde situationen.

— Men ni visste det inte, sade hon, — och jag mätte vallen genom att stega den, medan ni lagade till té. Jag ser ännu, huru ni brände fingrarna och sade, att det var en ära. Jag skref upp antalet kanoner, då den gamle sergeant Seroff gick sin väg för att hämta bröd. Han berättade för mig, huru djup kanalen var och upprepade det om och om igen, för jag var så dum. Alla voro så vänliga mot mig.

Till och med i denna förskräckliga situation roade det henne att skämta; hon log som ett barn vid minnet af den komedi, som hon spelat på vallarna, och Paul skrattade med, för det att hon och ingen annan hade spelat komedi för honom.

— Ack, sade han, — ni är listig som den onde själf! Om det bara börjat och slutat med detta. Men nu — nu i morgon! Ack, Marian, jag kan inte skratta, när jag tänker på det. Hur skall jag hjälpa er, hur skall jag göra min plikt, hur skall jag glömma, att jag älskar er? Store Gud, i morgon! Man kan skicka er till fästningen, och jag får kanske aldrig se er mera.

Han stannade plötsligt; men hon, som stod vid kaminen, såg in i glöden, som om hon ännu sökte drömbilder där.

— Skola de göra det, om ni säger dem allt?

Min heder tvingar mig därtill. Jag ville gifva halfva mitt lif, för att få er bort från Kronstadt i natt, Marian; i morgon är det för sent, i morgon måste jag säga det till de andra; jag kan inte uppskjuta det; det vet ni, att jag inte kan!

Orden vällade honom ansträngning, och då han hade uttalat dem, gick han bort och tog bägge hennes händer och såg henne rakt in i ögonen.

— Min älskade, sade han, — hur skall jag kunna hjälpa dig? Huru skall jag få dig bort från denna fruktansvärda fara? Svär mig, att du ej skall företaga dig något vidare, att du inte skall skrifva en enda rad till England, så länge du är här i huset.

— Jag måste skrifva till lille Dick, sade hon häftigt.

Han stämpade otåligt i golfvet.

— Lofva mig det! utbrast han.

— Ja, jag lofvar det, svarade hon och smög sig förtviflad intill honom. — Jag lofvar allt, jag skall göra allt, om jag bara får återse barnet igen. Du säger det väl inte till dem, Paul? För Guds skull, haf medlidande med mig, hör mig!

— Jag måste säga dem det, svarade han dystert, — jag måste!

Han stötte henne från sig, ty det hördes röster i korridoren, och han snarare vacklade än gick ut från rummet, men hon stod skälfvande och tyst och räknade hans steg, medan han gick öfver den snötäckta gården.

FEMTE KAPITLET.

Aningar.

Ekot af stegen blef svagare och svagare och gick upp i andra ljud — ljuden af en skyltvakt, som trampade fram och åter, och af vapenskrammel. Marian lyssnade ifrigt en stund i hopp om, att hon skulle få höra stegen igen och att Paul skulle komma tillbaka och ångra sitt beslut. Men nattens djupa tystnad infann sig igen, vinden suckade tungt, då den kom från det frusna hafvet, isen, som höll på att gå upp, knakade, och hon visste, att hon var ensam.

Det hade varit ett surr af röster i korridoren, då Paul lämnade henne, och hon öppnade rummets dörr för att höra, hvem det var, som kommit ditin. Hon tyckte sig kunna urskilja den gamle Bonzos djupa röst och tjänaren Ivans kattlika spinnande, men de tystnade strax, och hon sade till sig själf, att nu kunde hon icke dröja längre, utan hon måste gå in till "dockorna" och till den fars, som hvarje afton utspelades i det mörka och tråkiga hvardagsrummet. Fastän hennes händer, ännu darrade och det fanns spår af tårar på hennes kinder kunde hon icke tänka på det, som skett under den sista timmen. Hon norrade sig själf med den försäkran, att hennes älskade icke skulle berätta det. Hon trodde, att hans kärlek till henne skulle visa sig starkare än hans beslut att värna om sin ära. På samma gång svek ej hennes försiktighet henne. Otydligt och som på afstånd såg hon den möjligheten att hvad som hänt denna afton, kunde medföra ett förskräckligt straff. Hon hade berättat allt för sin älskade, men hon beslöt, att icke säga något till andra; hon skulle åter spela en barnslig roll, hon skulle besvara deras anklagelser med skratt och små naiva konster och med en koketts vapen. Det värsta, som Paul kunde göra, sade hon för sig själf, skulle vara att tala om sin misstanke, sedan skulle det bli hennes sak att afleda denna misstanke, att göra den löjlig.

Medan hon tänkte på detta, hade hennes fingrar brådtom att utföra en sak. Fastän hon var klädd till hvardagsrumskomedien, började hon att hastigt klä af sig, hon knäppte upp klädningslifvet och kastade af sig kläderna, tills hon kom till en rulle papper, som var virad runt om hennes kropp och på hvilken det fanns en hel mängd små skisser och otaliga namn, lodningar och förteckningar öfver fortens kanoner. Hon log för sig själf, då hon slutligen kastade denna skatt, som hade kostat henne så många månaders hemligt arbete, i elden. Hon visste, att dess innehåll också var uppskrifvet i hennes minne, och att hon kunde skrifva om det på nytt, om det så skulle vara.

— De skola undersöka mig och inte finna något, sade hon för sig själf, då askan från papperet var skingrad. — Jag skrifver ett bref till England i morgon, som de kunna öppna; de kunna inte bevisa att jag har sänt kartan till London, och Paul säger dem det inte. Jag reser härifrån, när det blir öppet vatten, och så är alltsammans förbi. Paul skall glömma, och jag —. Hon vände sig bort från elden med en suck och började att klada på sig igen. En våldsam rörelse öfverföll henne, så att hon gick från det ena stället i rummet till det andra; än drog hon gardinen åt sidan för att se ut på det månbelysta hafvet, än gick hon fram till spegeln för att upptäcka, att hennes ansikte var blekt och nästan infallet, så till dörren för att lyssna efter "dockornas" röster. Klockan var nio, då hon trädde in i hvardagsrummet och fann barnen sittande orörliga vid en bilderbok och den gamle Stefanowitch själf fridfullt slumrande i en länstol. Det var en välbekant syn, som gaf henne mod, och hon hviskade till sig själf, att ingenting hade händt. Hon försökte tänka, att Paul icke hade talat till henne, att hon inbillat sig det, som hade händt i biblioteket, och scenen med hennes älskade. Hon borde modigt spela den roll, som hon alltid hade spelat. Då generalen vaknade, vid det att han sjönk ihop, och satt och stirrade slött på henne, ännu halfsofvande, hade hon ett vinnande smäleende för honom och ett vänligt ord.

— Så dumt af mig, utbrast hon med en rörelse, som om hon blef förvånad, — jag såg inte, att ni hvilade er.

Hon lät som om hon tänkte draga sig tillbaka, men generalen gaf henne ett artigt tecken att stanna.

— Hur skulle jag kunna hålla mig vaken, när ni inte är här? sade han och rätade upp sig. — Säg mig det, mademoiselle!

— Men jag behöfver ej låta er veta, att jag alltid är här denna tid på aftonen herr general.

Han vände sig om i stolen och sökte att följa henne med ögonen, när hon gick genom rummet.

— Jo, jo, sade han vänligt. — Ni skall sjunga för mig, så jag glömmer allt — en af de engelska sångerna, min lilla, en liten sång om kärlek, eller hur mademoiselle? Om kärlek!

Hon såg på honom öfver axeln och medan "dockorna" mekaniskt reste sig upp, för att stå på hvar sin sida om henne vid pianot, började hon att sjunga om konungen i Thule ur Faust. Hon hade en utomordentligt mild och älsklig stämma. Musik var för henne mera än en talang, det var konst. Upphetsningen och lidandet under den föregående timmen tycktes blanda sig in i den vackra balladens harmonier. Själfva Stefanowitch, som trodde, att änglarna blåste i basuner, var i ett hänryckt, beundrande tillstånd.

— Briljant! briljant! sade han om och om igen. — Så kan endast ett geni sjunga. Hela Ryssland skall höra er, och kejsaren skall applådera er. Eh, mes enfants, skulle ni inte gärna vilja kunna sjunga som mademoiselle, är hon inte hänförande, är hon inte vacker?

Han kacklade och appladerade oafbrutet, medan barnen upprepade orden, fastän deras träansikten inte skiftade uttryck, och musiken var meningslös för dem.

— Det var en vacker sång!

— Oh, mademoiselle, si j'étais vous!

— Är det Margaretas sång?

— Javisst är det det.

— Ack, om jag kände Margareta!

— Hvad du är dum. Hon är död, inte sannt, mademoiselle? Margareta är död?

(Forts.)

Farmares hustru Nästan ett vrak.

Återställd till hälsa genom Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound — hennes egen historia.

London, Ont. — "Jag är en farmares hustru och har mycket arbete. Förliden sommar fick jag svåra smartor i ryggen, så att jag knappast kunde stiga upp eller röra mig utan att det smärtade, och mina perioder voro smärtsamma. Min man tillkallade en god doktor, och jag var under han vård, men han gjorde mig litet eller intet godt. Så rådde mig en vän att försöka Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound, eftersom hon blifvit hulpen genom det. Jag började taga det och blef snart bra, och mina perioder blefvo åter naturliga. Sedan dess har jag varit vid fullkomlig hälsa. Jag har faktiskt aldrig känt mig så bra i hela mitt lif. Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound är en medicin, som många kvinnor behöfva. Om ni tror, att detta bref hjälper andra kvinnor, var god och publicera det. — Mrs. K. C. Young, Tambling's Corner, London, Ontario, Canada.

Kvinnor, som lida af sådana sjukdomar, hvilka äro egendomliga för deras kön, borde icke betvifla Lydia E. Pinkham's Vegetable Compounds förmåga att återställa deras hälsa.

Om ni hyser det minsta tvifvel om att Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound skall hjälpa eder, skrif till Lydia E. Pinkham Medicine Co., (konfidentiellt), Lynn, Mass., för råd. Edert bref öppnas, läses och besvaras af en kvinna och hålles strängt hemligt.

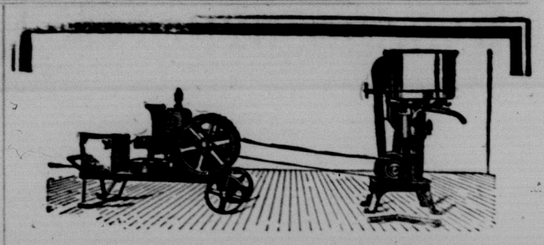

Se detta rakt i ansiktet.

LÅT en man fråga er sex månader efter det ni köpt en I H C utstyrsel: "Hvarför använder ni en gräddseparator? Fortjänar den pengar för er?" och frågan skulle låta lika förnuftig för er som om han frågade, hvarför ni använde en bindare vid skörden.

Denna utmärkta kombination af separator och maskin skall gifva eder så många nya fortjänstmöjligheter, som skola förorsaka en liten revolution i edert landtbruk. T. ex. — den gifver eder mera grädde från eder mjölk, inbesparande från $5 till $15 per år för hvarje ko, ni mjölkar. Den förser eder med separator skummjölk, söt, varm och hälsosam, som gifver eder friskare, fetare svin och kalfvar, och detta i sin ordning betyder mer mjölk och större afkastning. Ni skall inbespara hundratals mil af färder till mäjeriet om året med dess nötning af vagnar och seltyg och så inbespara tid för eder själf och hästarna för många timmar på fältet. Det finns andra saker en

I H C Cream separator
Dairymaid, Bluebell eller Lily

skall gora för eder. Därefter blir I H C maskinen, som är af en hästkraft och försedd med bakkugghjulsutväxling, eder dugligaste hjälpare. Den står på en flyttbar rullvagn, är ekonomisk, stadig och pålitlig. Den pumpar vatten, för tvättmaskin, tjärnar, är köttmalare, slipsten och gör hvilket annat farmarbete som helst till hvilket kraften kan anbringas.

Olika punkter i byggandet af I H C separatorn, sådana som tung fosfor brons bushings, jämt arbetande axellager, smuts och mjolktäta spiralutväxlingar, göra den tydligen till de bästa, man kan köpa. Hvarje stil har fyra lämpliga storlekar. Besök handlaren på platsen, som handlar med dessa maskiner och haf dem sedan demonstrerade för eder, låt dem visa eder de utmärkta skumningsmöjligheterna och förmågan och gå igenom de mekaniska delarna med eder. De gifva eder kataloger och fullständiga upplysningar.

International Harvester Company of Canada, Ltd
WESTERN BRANCH HOUSES:
At Brandon, Man.; Calgary, Alta.; Edmonton, Alta.; Estevan, Sask.; Lethbridge, Alta.; North Battleford, Sask.; Regina, Sask.; Saskatoon, Sask.; Winnipeg, Man.; Yorkton, Sask.
These Machines are built at Hamilton, Ont.

Det betalar sig att annonsera i SVENSKA CANADA TIDNINGEN.

Män! Rådfråga Dr. Leigh Co.,

Dr. L. K. Leigh.

den gamla pålitliga svenska läkareanstalten för skicklig och samvetsgrann läkarehjälp, och experimentera icke med patentmediciner, profbehandlingar eller elektriska bälten. **Dr. Leigh** har gjort **privata, nervösa** och **kroniska sjukdomar till specialitet** och har under sin 20-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar, af hvilka många kroniska fall af andra läkare förklarats hopplösa.

Unga Män! Förlora aldrig hoppet om att återvinna Er förlorade hälsa och mannakraft, ty vi kunna bota Eder. Sjukdomar i systemet, förorsakade genom ungdomligt oförstånd och synder, såsom **nervositet, hjärtklappning, smärtor i ryggen, förlust af lifskraft, matthet, hufvudvärk, sömnlöshet, dålig matsmältning** och liknande lidanden botas fort och billigt i **djupaste hemlighet** genom **de nyaste och mest pålitliga metoder.**

Njur- och blåssjukdomar, blod- och hudsjukdomar, bröst- och magåkommor, nervös svaghet, striktur, åderbråck, snart sagdt alla sjukdomar hos män, behandlas och botas enligt snabba, säkra och vetenskapliga metoder. Ni kan lita på ärlig behandling samt **de bästa mediciner och behandlingssätt,** och vårt arvode är så rimligt, att alla kunna draga nytta af vår hjälp. **Absolut tystlåtenhet garanteras.**

Rådfrågning, personligen, genom bref eller fråglista, är **alldeles kostnadsfritt.**

Värdefull Rådgifvare Fritt

"GODA RÅD," den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta **sjukdomar hos män, ungdomssyndes och deras följder samt lifvets hemligheter och äktenskapet** etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte fråglista, sändes **alldeles gratis och portofritt i förseglade omslag** till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No, State Street, B 14, Chicago, Ill.

NORTHERN CROWN BANK

HUFVUDKONTOR — WINNIPEG.

Grundfond (auktoriserad) **$6,000,000.** **Inbetaldt kapital $2,760,000.**

Direktion: President ..... Sir D. H. McMillan, K.C.M.G.
Vice President ..... Capt. Wm. Robinson
Jas. H. Ashdown, H. T. Champion, Frederick Nation, Hon. D. C. Cameron, W. C. Leistikow, Sir R. P. Roblin, K.C. M.G.

Alla slags bankaffärer utföres. — Konton uppföras å billiga villkor för enskilda, firmor, korporationer och sällskap. — Växlar dragas på alla platser i Sverige och Norge. Ni kan insätta en dollar. Räntan tillägges hvarje halfår. Särskild omsorg åt sparbanksafdelningen.

Cor. William & Nena Streets. Filialer öfver hela Canada.

TH. THORSTEINSON, Manager.

Imperial Bank of Canada

Etablerad 1875.

HUFVUDKONTOR — TORONTO.

Tecknadt kapital	$ 6,620,000.00
Inbetaldt kapital	6,685,000.00
Reservfond	6,685,000.00
Tillgångar	72,000,000.00

Växlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till fulla värdet i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen.

Högsta ränta gifves på sparbanks insättningar från $1.00 och mera.

D. G. ROY.
Manager Kenora-filialen

Bästa Liniment

eller smärtstillande för den mänskliga kroppen.
GOMBAULT'S

Caustic Balsam

Den har ingen like.

FOR — Den genomtränger, lindrar och helar, och för gamla sår bidEN — mader och svulster, skaf- sår utvärtes, kräfta och liktor- MANSKLIGA — nar, etc., har Caustic Balsam ingen like som KROPPEN. — liniment.

Vi vilja säga till alla som köpa den, att den icke innehåller något giftämne och är därför oskadlig till utvärtes bruk. Flitigt användande skall bota många kroniska sjukdomar, och linimentet lämpar sig utmärkt till utvärtes bruk.

Ett fullkomligt tryggt och säkert botemedel för halssjukdomar, bröstkåmmor, ryggvärk, vrickningar, svulster, difteri, lungsjukdomar röjmatism och styfva leder. Aflägsnar ömheten, styrker musklerna.

Cornhill, Texas. — "En flaska Caustic Balsam gjorde mera godt för min röjmatism än $120.00 betalda i doktorsräkningar." — Otto A. Beyer.

Pris $1.50 pr flaska. Säljes af apotekare eller sändes af oss pr express mot förutbetalning. Skrif efter broschyr "R".

THE LAWRENCE-WILLIAMS CO. Toronto, Ont.

GRAND TRUNK PACIFIC

Kortaste vägen
MELLAN
Winnipeg
SAMT
Saskatoon OCH Edmonton

—Winnipeg—
Afg. 4:00 e.m.—Ank. 3:50 e.m.
—Saskatoon—
Ank. 8:30 f.m.—Ank. 9:38 e.m.
—Edmonton—
Ank. 9:15 e.m.—Afg. 9:00 f.m.

Elektrisk belysning i restaurations- och sofvagnar; elektriskt ljus både i öfre och nedre kojer.

Jämn bana förträffliga måltider artig personal.

Fullständiga upplysningar och biljetter från stationsmästare och tågagenter.

W. J. QUINLAN,
District Passenger Agent.
Tel. Main 7098—5378.
260 Portage Ave., Winnipeg.